

Arrest

nr. 340 948 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders X en X, op 3 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 19 september 2024, samen met haar ouders en broer. Op 2 oktober 2024 verzoeken verzoeksters ouders om internationale bescherming; verzoeken die op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vermoed worden ook in verzoeksters naam, als vergezellende minderjarige, te zijn ingediend.

Op 10 december 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), ten aanzien van verzoeksters ouders, tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. X van 27 mei 2025.

1.2. Op 12 juni 2025 dienen verzoeksters ouders in haar hoofde een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 oktober 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 oktober 2025 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je hebt de Georgische nationaliteit. Je bent geboren op 1 april 2018 in Zweden en bent dus minderjarig. In

2018-2019 ging je met je ouders naar Georgië. Je verliet Georgië op 19 september 2024 met je vader I. K. (O.V. xx.xxx.xxx, CG xx/xxxxx), jouw moeder M. B. (O.V. xx.xxx.xxx, CG xx/xxxxx) en je minderjarige broer A. K. (O.V. xx.xxx.xxx).

Op 2 oktober 2024 dienden jouw beide ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw ouders verklaarden dat zij Georgië moesten verlaten omwille van de problemen die jouw vader kreeg als gevolg van een bloedwraak tussen jullie familie en de M.-familie. Voor de verzoeken van jouw ouders werd op 10 december 2024 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Op 13 januari 2025 dienden jouw ouders een beroep in tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 27 mei 2025 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 12 juni 2025 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van jouw verzoek, verklaarde je moeder dat je Georgië verliet omwille van de problemen van je vader. Verder verklaarde jouw moeder dat je te maken kreeg met pesterijen in de kinderopvang. De kindjes zeiden namelijk dat jouw vader in de gevangenis zou belanden. Hierdoor werd je stil en had je moeilijkheden met communicatie. Jouw moeder verklaarde dat het beter gaat sinds je in België bent.

Ter staving van jouw verzoek legde je de volgende documenten neer: de originele geboorteakte van jou en jouw broer, een kopie van jouw paspoort en een kopie van een Belgisch schoolattest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. In casu blijkt immers dat je ten tijde van het persoonlijk onderhoud slechts 7 jaar oud was, en als dusdanig zelf niet bij machte bent om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van je verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met je moeder M. B. (O.V. xx.xxx.xxx, CG xx/xxxxx), die aldus in de mogelijkheid verkeerde om de nodige elementen ter ondersteuning van je verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Je advocaat was eveneens aanwezig. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit de verklaringen van jouw moeder op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 2 oktober 2024, waarvoor de beslissing nu definitief is. Jouw moeder verklaarde immers ondubbelzinnig dat jij het land verliet omwille van de problemen van jouw vader. Verder verklaarde zij dat jij te maken kreeg met verbale pesterijen van de andere kindjes van de kinderopvang. Zij zeiden dat jouw vader in de gevangenis zal terecht komen (CGVS, p. 4-5). Wat betreft de problemen van jouw vader moet benadrukt worden dat het CGVS oordeelde dat jouw ouders niet aannemelijk maakten dat jouw vader zou worden geïsoleerd in de context van de bloedwraak tussen jullie familie en de M.-familie. Bovendien oordeelde het CGVS dat jouw ouders niet aantoonden dat zij niet konden rekenen op de bescherming van de Georgische

autoriteiten. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 27 mei 2025.

Wat betreft de problemen die je zelf ondervond – verbale pesterijen in de kinderopvang waardoor je minder communiceerde en gesloten werd – dient opgemerkt te worden dat dergelijke problemen betreurenswaardig zijn, maar onvoldoende zwaarwichtig zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Bovendien stelt het CGVS vast dat deze problemen minstens gedeeltelijk zouden voortvloeien uit de problemen van jouw vader. Het gegeven dat je louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde onaannemelijkheid. Zo oordeelde het CGVS dat jouw ouders niet aannemelijk konden maken dat jouw vader was verhoord door de Georgische autoriteiten. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, verwijst ik graag naar hun beslissingen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat je geen enkel document neerlegt ter staving van jouw psychologische toestand.

Jouw documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beoordeling. De kopie van jouw paspoort, jouw originele geboorteakte en de originele geboorteakte van jouw broer bevestigen louter jullie identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Het kopie van het Belgisch schoolattest bevestigt louter dat je hier naar school gaat. Uit het attest blijkt dat je goed gedrag vertoont en goed meewerkt. Jouw nood aan internationale bescherming dient echter beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarvan je het staatsburgerschap bezit, in casu Georgië. Jouw verblijfssituatie in België is hertoe niet dienstig, tenzij deze bij terugkeer naar Georgië in jouw hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Je maakte echter niet aannemelijk hoe uw verblijfssituatie in België in jouw hoofde aanleiding zouden geven tot een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Georgië.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jezelf rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van "de redelijke termijn", van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoekster tevens de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster merkt vooreerst op dat krachtens artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van die wet moet worden genomen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Zij meent dat deze termijn *in casu* niet werd gehonoreerd en dat bijgevolg de bestreden beslissing genomen werd in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Door de bestreden beslissing alsnog op dit artikel te baseren, schendt de commissaris-generaal volgens verzoekster artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Bovendien schendt de bestreden beslissing, aldus verzoekster, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, zoals door haar verder wordt toegelicht. Verzoekster geeft vervolgens een

algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijt de verwerende partij andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd.

Daarnaast is verzoekster het ook niet eens met de inhoudelijke beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming in de bestreden beslissing. Concreet betoogt zij hierover het volgende:

“5. De bestreden beslissing miskent zowel de bijzondere kwetsbaarheid van A. als minderjarige als de inhoud en context van haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Zij heeft tijdens het persoonlijk onderhoud uitvoerig en consistent uiteengezet wat haar overkwam, waarom zij geen bescherming kon inroepen in haar herkomstland, en waarom terugkeer een reëel en persoonlijk risico op (hernieuwde) ernstige schade inhoudt. Het is dan ook onjuist dat de beslissing haar relaas als ongeloofwaardig of niet-gepersonaliseerd wegzet zonder de door A. verstrekte details—inclusief namen, tijdsaanduidingen, locaties en de beschrijving van sleutelgebeurtenissen zoals zij die bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gaf—in hun geheel en onder kinder-specifieke beoordelingscriteria te overwegen.

Het beginsel van het “voordeel van de twijfel” geldt bij uitstek voor kinderen, precies omdat A.—zoals zij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook aangaf—traumatische gebeurtenissen moeilijk lineair en woordelijk kan reconstrueren.

Kleine afwijkingen in datum- of volgordeweergave vloeien uit haar leeftijd en trauma voort en mogen niet tegen haar worden gebruikt.

6. De motivering in de bestreden beslissing gaat voorbij aan het fundamentele kinderrechtenbeginsel dat het “belang van het kind” (art. 3 IVRK) een eerste overweging is bij elke beslissing die een minderjarige raakt.

In haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft A. duidelijk gemaakt dat zij geen volwassene heeft op wie zij bij terugkeer kan rekenen, dat de familieomgeving waarin zij verbleef haar niet beschermde en in bepaalde opzichten zelf de bron van gevaar vormde, en dat de autoriteiten bij wie zij, zoals verklaard, wél hulp zocht, ofwel niet ingrepen ofwel haar situatie bagatelliseerden.

De bestreden beslissing had die elementen moeten erkennen en toetsen aan kind-specifieke vormen van vervolging en ernstige schade (onder meer gendergerelateerd geweld, rekrutering/misbruik door gewapende groepen, uitbuiting of gedwongen huwelijkspraktijken), precies zoals A. die bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onder woorden bracht.

Door die kinder-specifieke invalshoek achterwege te laten, schiet de beoordeling tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts berust de negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling op “cherry picking”: fragmenten uit A.’s verhaal worden geïsoleerd beklemtoond, terwijl (verifieerbare) kernpunten die zij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vermeldde — zoals herkenbare geografische details, de beschrijving van route en checkpoints, en specifieke gewoonten/terminologie uit haar regio — onbesproken blijven.

Wanneer contextuele en cultuur/leeftijdsgebonden factoren ernstig worden overwogen, tonen A.’s verklaringen net interne samenhang: zij beschreef consequent de ouders, hun motieven zoals zij die begreep, de herhaalde incidenten, en de concrete redenen waarom verhuizen binnen het land voor haar onhaalbaar en onveilig is.

Dat laatste onderbouwde zij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door te wijzen op het ontbreken van opvangnet, de reikwijdte van de dreiging en de manier waarop haar identiteit en geslacht haar overal kwetsbaar maken.

De bestreden beslissing stelt desondanks dat een “binnenlands vlucht- of verblijfsalternatief” voorhanden is, zonder de vereiste individuele haalbaarheids- en redelijkheidstoets uit te voeren: er is niet onderzocht of A., als alleenstaand minderjarig meisje, daadwerkelijk toegang zou krijgen tot huisvesting, onderwijs, voeding, medische en psychologische zorg, en effectieve bescherming tegen de actoren waarvoor zij vreest.

Zoals zij tegenover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaf, ontbreken die waarborgen.

7. De procedurele waarborgen voor minderjarigen zijn bovendien onvoldoende gerespecteerd.

A. verklaarde bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat zij zich tijdens het gehoor emotioneel overweldigd voelde. Zij gaf aan dat bepaalde vragen te snel na elkaar kwamen en dat zij, mede door de herinnering aan de feiten, pauzes nodig had die haar niet of onvoldoende werden gegund. Zij meldde ook dat nuances in haar woordkeuze door de tolk niet steeds juist werden weergegeven.

In zo’n setting is het aan de protection officer om, conform de zorgvuldigheidseisen, door te vragen op verduidelijkende wijze en—zoals A. in haar persoonlijk onderhoud voorstelde—relevante externe stukken (schoolattesten, medische nota’s, verklaringen van begeleiders) aanvullend te betrekken in de beoordeling.

De bestreden beslissing doet dat niet of niet kenbaar. Zij volstaat met standaardzinnen over “ontoereikende onderbouwing”.

Een dergelijke motivering voldoet niet aan de wettelijke plicht om specifiek en op het individuele dossier toegesneden redenen te geven, te meer waar A.—zoals bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaard—al het beschikbare materiaal aanleverde of de onmogelijkheid daarvan met

concrete omstandigheden verklaarde (verlies van documenten tijdens de vlucht, gevaar voor achterblijvende familie, praktische ontoegankelijkheid van instanties).

8. Ook de gemaakte beoordeling in de bestreden van bescherming door de autoriteiten in het herkomstland is gebrekkig.

A. verklaarde bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat aangifte doen voor haar onmogelijk/gevaarlijk was of eerder niets uithaalde. Zij beschreef waarom politie- of dorpsautoriteiten niet optreden tegen de betrokken actoren en in sommige gevallen met hen gelieerd zijn.

De bestreden beslissing abstraheert hiervan en beroept zich op algemene passages uit landeninformatie inzake formele wetgeving, zonder de kloof tussen wet en praktijk te betrekken inde beoordeling en zonder A.'s concrete ervaring—die zij in detail bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deelde—te beoordelen met bronnen over feitelijke straffeloosheid, discriminatie en ontoegankelijkheid van bescherming voor minderjarige meisjes.

Het is vaste jurisprudentie dat “bescherming” pas relevant is als die daadwerkelijk, effectief en toegankelijk is, wat hier niet het geval is.

9. Zelfs indien het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou blijven twijfelen aan (delen van) de vervolgingsgrond, dan nog is het weigeren van minstens subsidiaire bescherming onhoudbaar.

A. heeft bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitgelegd dat in haar regio sprake is van een situatie waarin willekeurig geweld, systematische mensenrechtenschendingen of een specifiek, op haar persoon toegespitst risico op onmenselijke behandeling aan de orde is.

Ook los van individualiseerbare daders loopt zij, als alleenstaande minderjarige zonder netwerk, een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, uitbuiting, en ernstige psychische schade. Non-refoulement (art. 3 EVRM en art. 33 Vluchtelingenverdrag) verbiedt het terugsturen naar waar zo'n risico reëel is.

De beslissing had die lat moeten aanleggen, temeer omdat A.—zoals zij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toelichtte—nog steeds lijdt onder slaapstoornissen, angsten en concentratieproblemen die haar kwetsbaarheid exponentieel vergroten.

10. Ten slotte is de proportionaliteits- en belangenafweging ontoereikend.

A. heeft, in lijn met wat zij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vertelde, in België een band opgebouwd met haar voogd/begeleiders, is naar school gegaan, ontvangt psychologische ondersteuning en boekt daarin vooruitgang die bij terugkeer zou worden doorkruist.

Het abrupt afbreken van die trajecten druist in tegen haar ontwikkelingsbelang en het recht op onderwijs en gezondheid.

De bestreden beslissing wijdt hieraan geen specifieke overwegingen, terwijl dat—zeker bij minderjarigen—essentieel is.”

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts acht verzoekster artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft zij evenmin enige toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in het eerste lid, 6° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. *In casu* kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn werden genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont, waar zij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure, nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande toont verzoekster evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont, gelet op het voormelde, op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekster verder niet worden gevolgd waar zij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.3.5. Waar verzoekster verwijst naar "*het hoger belang van het minderjarig kind*", beaamt de Raad dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het

kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. *In casu* komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of hij het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker al dan niet ontvankelijk kan verklaren. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, dient de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het "*belang van het kind*" is in die zin in het specifieke kader van zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekster en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien (zie ook overweging 2.3.7.). Zo werd het persoonlijk onderhoud van verzoekster, in weerwil tot wat zij doorheen haar verzoekschrift abusievelijk voorhoudt, niet van haarzelf afgenomen maar van haar moeder omdat zij zelf ten tijde van dit persoonlijk onderhoud – omwille van haar jonge leeftijd – niet bij machte werd geacht om verklaringen af te leggen en eventuele stukken bij te brengen. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister van Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op haar van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Wat betreft de beoordeling over het beschermingsverzoek, in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal ook rekening heeft gehouden de jonge leeftijd van verzoekster. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat haar verzoek onvoldoende vanuit een kindspecifieke invalshoek werd onderzocht, verwijst de Raad dienstig naar hetgeen hier verder over gesteld wordt en waaruit blijkt dat dit geenszins het geval is. Met het louter theoretisch betoog in het verzoekschrift over het belang van het kind, zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoekster, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal door *in casu* te oordelen dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart onderzoek rechtvaardigen het hoger belang van het kind heeft miskend.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

In dit kader kan, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent het overschrijden van de termijn vervat in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vooreerst worden opgemerkt dat de motiveringsplicht, dit in tegenstelling met wat verzoekster beargumenteert, in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om in de beslissing gegrond op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet en in het geval de voormelde termijn van vijftien werkdagen niet werd gerespecteerd uit te leggen of te motiveren waarom deze termijn niet kon worden nageleefd.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijken te geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. In casu blijkt immers dat je ten tijde van het persoonlijk onderhoud slechts 7 jaar oud was, en als dusdanig zelf niet bij machte bent om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van je verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met je moeder M. B. (O.V. xx.xxx.xxx, CG xx/xxxxxx), die aldus in de mogelijkheid verkeerde om de nodige elementen ter ondersteuning van je verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Je advocaat was eveneens aanwezig. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.”

Te dezen benadrukt de Raad andermaal expliciet dat uit het voorgaande blijkt dat het de moeder van verzoekster was die werd gehoord door het commissariaat-generaal in het kader van het eigen verzoek om internationale bescherming van verzoekster. Het verzoekschrift gaat er verkeerdelijk van uit dat verzoekster zelf gehoord werd.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische en psychologische toestand, in het bijzonder met het feit dat zij slaapstoornissen, angsten en concentratieproblemen heeft, dat zij traumatische gebeurtenissen moeilijk lineair en woordelijk kan construeren en dat zij zich tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel overweldigd voelde, stelt de Raad vast dat er tijdens de administratieve procedure enkel melding wordt gemaakt van het feit dat zij door pesteringen stil was en het moeilijk had met communiceren, doch ook van het feit dat het veel beter gaat nu zij in België is. Van de in het verzoekschrift aangehaalde problemen werd op generlei ogenblik melding gemaakt tijdens de administratieve procedure. Hoe dan ook liggen er geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoekster medische of psychologische problemen heeft, waardoor deze problemen niet kunnen worden aangenomen. Bovendien dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoeksters moeder was die, omwille van verzoeksters jonge leeftijd, in naam van verzoekster werd gehoord.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van het procedureverloop.

2.3.8. Verzoekster, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 22 oktober 2025, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt “*Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een*

definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

De ouders van verzoekster dienden zelf een verzoek om internationale bescherming in, dat door de commissaris-generaal op 10 december 2024 werd afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad bij arrest nr. 327 308 van 27 mei 2025, waardoor deze, alsook de erin vervatte beoordeling, bijgevolg definitief zijn.

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.9. Na grondige lezing van het dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. In eerste instantie stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat uit de verklaringen die verzoeksters moeder tijdens het persoonlijk onderhoud, dat zij bij het commissariaat-generaal in verzoeksters naam aflegde, ontegensprekelijk blijkt dat verzoeksters eigen verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar ouders reeds aanhaalden ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5). De beoordeling van deze verzoeken – waarin naar voren komt dat het niet aannemelijk is dat haar vader persoonlijk geveiseerd wordt in de bloedwraak tussen haar familie en de familie M. en niet aannemelijk wordt gemaakt dat de Georgische autoriteiten in dit verband niet zouden optreden – is definitief. Aldus, waar zij zich in deze uitsluitend verlaat op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden ter staving van hun beschermingsverzoeken, *i.e.* een vrees naar aanleiding van de bloedwraak tussen haar familie en de familie M., en waarvan de beoordeling reeds definitief is, brengt verzoekster alvast geenszins eigen feiten aan, laat staan eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van de verzoeken van de ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoekster gelden.

Wat betreft de vermeende problemen die verzoekster zelf ondervond, met name pesterijen in de kinderopvang omwille van het feit als zou haar vader naar de gevangenis moeten waardoor zij minder communiceerde en gesloten werd, merkt de Raad op dat deze voortvloeien uit de problemen die reeds werden aangehaald in het kader van de beschermingsverzoeken van haar ouders. Het louter afleggen van verklaringen die in het verlengde liggen van de problemen die haar ouders aanhaalden en waarover – zo weze herhaald – op definitieve wijze werd geoordeeld dat deze geen aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming, kan bezwaarlijk gezien worden als een eigen feit in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Bovendien merkt de Raad, samen met de commissaris-generaal, op dat er geen stukken voorliggen ter staving van de beweerde psychologische toestand en dat de door verzoekster aangehaalde pesterijen, hoe betreurenswaardig ook, op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om in aanmerking te nemen als vervolging of ernstige schade.

Verzoekster betoogt verder dat zij het niet eens is met de beoordeling van het voorhanden zijn van nationale bescherming, dat zij beschreef waarom de autoriteiten niet optraden tegen hun belagers en in sommige gevallen zelf gelieerd zijn en dat de commissaris-generaal louter verwees naar algemene informatie over de wetgeving inzake bescherming in Georgië, zonder rekening te houden met haar persoonlijke situatie en bronnen die getuigen van feitelijke straffeloosheid, discriminatie en ontoegankelijkheid van bescherming voor minderjarigen. De Raad merkt op dat in het voormelde enkel wordt gesteld dat verzoekster zich beroept op dezelfde problemen als haar ouders, waarover op definitieve wijze werd geoordeeld dat niet het aannemelijk is dat zij zich hiervoor niet kunnen beroepen op de in Georgië beschikbare autoriteiten. In deze herhaalt de Raad dat verzoeksters verzoek niet kan worden gehanteerd als vorm van beroep tegen deze definitief

vaststaande beoordeling. Hoe dan ook brengt verzoekster geenszins algemene informatie bij waaruit blijkt dat de Georgische autoriteiten haar en haar ouders niet zouden beschermen en betreffen de (bijkomende) verklaringen die haar moeder in haar naam aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud slechts louter blote beweringen. Tot slot, wat betreft haar betoog dat zij geen toegang heeft tot de autoriteiten in haar land van herkomst, stipt de Raad aan dat zij deze toegang via haar ouders zou kunnen bewerkstelligen. Zij toont het tegendeel in ieder geval niet aan.

2.3.11. Verder wijst verzoekster in het verzoekschrift op haar integratie in België. Concreet stelt zij dat zij in België een band opbouwde met haar voogd en begeleiders, dat zij hier naar school gaat en psychologische ondersteuning geniet en hierdoor vooruitgang boekt die bij terugkeer zal worden teniet gedaan. Verzoekster legde tijdens de administratieve procedure een Belgisch schoolattest neerlegt, waaruit blijkt dat zij in België naar school gaat en dat zij goed gedrag vertoont en goed meewerkt op school. In dit verband benadrukt de Raad dat verzoekster samen met haar ouders en broer in België verblijft en dat er in het administratief dossier geen melding wordt gemaakt van het feit als zou zij in België een (andere) voogd hebben. Evenmin wordt er in het administratief dossier melding gemaakt van psychologische begeleiding in België, noch wordt dit gestaafd door enig document. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat deze passage het gevolg is van onzorgvuldig knip- en plakwerk van verzoeksters advocaat. Hoe dan ook onderstreept de Raad dat verzoeksters nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van haar land van nationaliteit, Georgië. Haar verblijfssituatie in België is daartoe niet dienstig, tenzij deze bij terugkeer naar Georgië in haar hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij maakt echter geenszins aannemelijk dat en hoe haar verblijfssituatie in België in haar hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Georgië. Zo aangenomen zou kunnen worden dat verzoekster bij een terugkeer naar Georgië mogelijks enkele aanpassingsproblemen en/of een lichte verstoring in haar onderwijs zou kennen, dan is dit *an sich* onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming.

2.3.12. Verzoekster haalt in het verzoekschrift tevens aan dat er sprake is van willekeurig geweld in haar land van herkomst en dat zij als alleenstaande minderjarige zonder netwerk een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, te meer gelet op haar psychologische toestand die haar kwetsbaarheid vergroot. In deze herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeksters beweerde psychologische toestand niet kan worden aangenomen. Bovendien benadrukt de Raad dat verzoekster samen met haar ouders en broer in België verblijft en dat haar ouders nog in contact staan met verschillende familieleden in Georgië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat haar familie haar niet beschermd of zelfs een bron van gevaar was, zoals gesteld wordt in het verzoekschrift. Aldus kan niet gesteld worden dat zij als alleenstaande minderjarige zonder netwerk naar Georgië zal moeten terugkeren. Ook deze passage lijkt het gevolg te zijn van uitermate onzorgvuldig knip- en plakwerk van verzoeksters advocaat. Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster geenszins informatie bijbrengt waaruit blijkt dat er in haar land van herkomst sprake is van willekeurig geweld.

2.3.13. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat zij moeite had om traumatische gebeurtenissen lineair en woordelijk te reconstrueren en dat zij zich tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel overweldigd voelde, herhaalt de Raad nogmaals dat verzoeksters vermeende psychologische problemen niet kunnen worden aangenomen en dat het niet verzoekster zelf, maar haar moeder is die in haar naam werd gehoord bij het commissariaat-generaal. In zoverre zij bedoelt dat haar moeder problemen had tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in haar naam aflegde, merkt de Raad op dat er op heden geen stukken voorliggen inzake de psychologische toestand van haar moeder, dat eventuele problemen in dit verband evenmin weerslag vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud dat zij in naam van verzoekster aflegde en dat uit de beslissing die ten aanzien van haar genomen werd evenmin blijkt dat zij toen psychologische problemen had.

Wat betreft verzoeksters betoog dat zij (lees: haar moeder) tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat bepaalde vragen te snel na elkaar kwamen, dat zij pauzes nodig had, dat bepaalde nuances in haar woordkeuze door de tolk niet steeds juist werden weergegeven en dat de *protection officer* haar die pauzes niet gaf en geen verduidelijking vroeg, noch de door haar neergelegde stukken aanvullend betrok in de beoordeling zoals zij wel vroeg, merkt de Raad op dat geen van deze elementen weerslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit een zorgvuldige lezing van de notities blijkt geenszins dat er zich enig probleem voordeed tijdens het gehoor. Op het einde van het persoonlijk onderhoud benadrukte verzoeksters moeder ook uitdrukkelijk haar tevredenheid over het gehoor (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). De Raad kan ook hier niet anders dan vaststellen dat deze passage van het uitermate onzorgvuldig opgestelde verzoekschrift wederom geen betrekking heeft op verzoeksters verzoek om internationale bescherming .

Verder betoogt verzoekster in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing schuldig maakt aan "*cherry picking*" door bepaalde elementen uit de afgelegde verklaringen te isoleren zonder rekening te houden met haar consistente en uitvoerige verklaringen inzake herkenbare geografische

details, de beschrijving van de route en *checkpoint*, specifieke gewoontes en terminologie uit haar regio van herkomst, alsook namen, tijdsaanduidingen, locaties en beschrijvingen van sleutelgebeurtenissen. Ook dit alles gaat uit van een manifest verkeerde lezing van de bestreden beslissing, of, sterker, van een volledig andere beslissing. Nergens in de bestreden beslissing wordt verzoekster verweten dat haar moeder gebrekkige verklaringen aflegde. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins dat verzoekster (lees: haar moeder) verklaringen aflegde over de voormelde elementen. Bovendien onderlijnt de Raad dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoeker wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

De Raad benadrukt nog dat verzoekster geenszins verduidelijkt waarom voormelde elementen onvoldoende vanuit een kindspecifieke invalshoek bekeken zouden zijn, laat staan hoe dit tot een andere beoordeling zou kunnen leiden.

Waar verzoekster ingaat op de vraag naar het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat er in het voorgaande – met inbegrip van de beoordeling van de beschermingsverzoeken van haar ouders waarnaar verwezen wordt – niet wordt ingegaan op deze vraag, laat staan wordt gesteld dat dit voorhanden is in hoofde van haar (en/of haar gezin). Dit betoog is dan ook niet dienstig en geenszins ernstig.

2.3.14. Tot slot voert verzoekster in het voorliggende verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde en nog niet aan bod gekomen documenten – zijnde haar paspoort en de geboorteakte van haarzelf en haar broer – zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij alle beschikbare bewijzen aanleverde en een verklaring gaf voor de onmogelijkheid om andere stukken neer te leggen, merkt de Raad op dat er haar in het voorgaande geenszins een gebrek aan bepaalde stukken verweten wordt.

2.3.15. Gelet op het voorgaande is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.16. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek voor haar rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

2.3.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters moeder bij het commissariaat-generaal in haar naam werd gehoord omdat zij zelf te jong was om gehoord te worden. Tijdens dit onderhoud kreeg haar moeder de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.18. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.19. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.20. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS